

Arrest

nr. 117 413 van 22 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en anderzijds van de beslissing van 18 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verklaart de aanvraag op 4 februari 2013 ontvankelijk.

Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 30 augustus 2013 en is als volgt gemotiveerd.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging t t verblijf die op datum van 04.02.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M(...), Islam (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Grozny op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.03.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen hiervoor naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 18.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp van het beroep

Op 11 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om de beslissing van 18 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, in te trekken.

Ter terechtzitting doet de verzoekende partij afstand van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bovengenoemde beslissing, dit is de tweede bestreden beslissing.

Er zijn geen redenen om zich tegen deze afstand te verzetten. De exceptie van niet-ontvankelijkheid die in de nota met opmerkingen wordt opgeworpen ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, is zonder voorwerp geworden.

3. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), aan.

Hij verschaft, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, de volgende toelichting bij het middel:

“Doordat deze bestreden beslissing wordt gemotiveerd door te stellen dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of er kan niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Dat bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM.

Dat de bestreden beslissing verwijst naar het medisch verslag van de arts-adviseur dd. 18.06.13.

Terwijl voormeld medisch verslag dd. 18.06.13 niet met de nodige zorgvuldigheid werd opgesteld, niet afdoende werd gemotiveerd en het besluit geen draagkracht vindt in haar motieven met als gevolg dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt evenals de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter van de wet 15.12.1980 en art. 3 EVRM.

Dat dit blijkt uit het volgende :

1. Betreffend medisch verslag spreekt in de eerste plaats over verzoeker als "30-jarige dame" en vermeldt "ze" wordt medicamenteus behandeld.

Verzoeker is een man en alwaar de beslissing spreekt over "dame", getuigt dit van het feit dat verzoekers aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15.12.1980 duidelijk niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht.

2. De bestreden beslissing vermeldt dat uit de medische gegevens kan worden afgeleid dat verzoeker kan reizen.

Verzoekers aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15.12.1980 vermeldt nochtans niets m.b.t. de mogelijkheid om te reizen voor verzoeker en in het standaard medisch getuigschrift werd hieromtrent geen vraag gesteld.

De arts-adviseur van verwerende partij is verkeerdelijk tot het besluit gekomen dat verzoeker in staat is te reizen.

Het spreekt voor zich dat het voor verzoeker die een "zeer ernstige beperkte longfunctie" heeft niet aangewezen is om een vliegtuigreis of lange reis over land te ondernemen.

Indien verwerende partij meer informatie behoefde omtrent de mogelijkheid om te reizen voor verzoeker diende zij deze info dan ook op te vragen, desgevallend via zijn raadsman.

3. De bestreden beslissing vermeldt :

"De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen".

Verzoeker heeft in zijn aanvraag conform art. 9ter van de vreemdelingenwet tevens aangehaald dat de gezondheidszorg in Rusland in het algemeen, en in het bijzonder in Ingoesjetië -regio waaruit verzoeker afkomstig is-, te wensen overlaat en dat medicatie zeer duur is.

Verzoeker heeft in dit verband de nodige stavingsstukken bij zijn aanvraag gevoegd.

Verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing de motivering van verzoekers aanvraag doch heeft de aanvraag ongegrond verklaard; de bestreden beslissing van ongegrondheid vindt geen draagkracht in haar motieven alwaar wordt erkend dat de medische situatie in Rusland problematisch is.

Verwerende partij stelt daarbij dat er gratis medicijnen zijn voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen doch zij laat na te preciseren welke aandoeningen het hier betreft en of de aandoening van verzoeker hieronder kan begrepen worden.

4. De arts-adviseur is volledig voorbijgegaan aan de informatie door verzoekers raadsman toegevoegd aan de aanvraag dd. 04.02.13 waaruit blijkt dat mensen met roots uit de Kaukasus slecht behandeld worden door medisch personeel (blz. 3 van de aanvraag).

Uit de country sheet Russia van de Europese Gemeenschap, waarnaar verzoekers raadsman heeft verwezen (stuk 3 bij de aanvraag) blijkt:

"...patients with roots in the Caucasus, Central Asia, or those with dark skin sometimes encountering ill-natured treatment from medical personnel. "

Vrije vertaling: patiënten afkomstig uit Kaukasus, Centraal-Azië, of deze met donkere huid ervaren soms slechte behandeling van medisch personeel.

Het gegeven dat verzoeker van Ingoesj origine is, hetgeen door verwerende partij niet betwist wordt, is dermate van belang dat nader diende te worden onderzocht door verwerende partij of verzoeker wel toegang heeft tot een medische behandeling in Rusland gelet op zijn origine.

Uit de gegevens door verzoeker naar voor gebracht blijkt immers dat de toegankelijkheid tot medische zorgen om deze reden problematisch is.

De arts-adviseur heeft verkeerdelijk besloten dat verzoeker in Rusland kan worden behandeld voor zijn medisch probleem.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende werd gemotiveerd en de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat de bestreden beslissing van ongegrondheid geen draagkracht vindt in haar motieven en artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 evenals artikel 3 EVRM schendt."

4.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu wordt in de bestreden beslissing duidelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat ook een uitgebreide motivering in feite. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hiertoe verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk naar het door de ambtenaar-geneesheer op 18 juni 2013 uitgebrachte advies. Er dient op te worden gewezen dat het deze ambtenaar-geneesheer is die, conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, de medische verblijfsaanvraag inhoudelijk beoordeelt en aftoetst aan het bepaalde in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en die daartoe een advies uitbrengt ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris. Nu uitdrukkelijk naar dit advies wordt verwezen en dit advies ook tezamen met de bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis werd gebracht, maken de motieven ervan integraal deel uit van de bestreden beslissing.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot vervolijf, bij onze diensten ingediend op 04.02.2013.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 12/12/2012) ingevuld door dr. H(...), longarts, waaruit blijkt dat betrokkene bilateraal uitgebreide bronchiectasieën heeft met ernstige longdestructie en beperkte longfunctie tot gevolg. Betrokkene wordt medicamenteus behandeld;*
- *Uitslag (d.d. 4/6/2012) van een spirometrie waaruit een ernstig obstructief beeld blijkt;*
- *Verslag van een consult (d.d. 27/09/2012) bij dr. L(...) met bijgevoegde spirometrie. Hieruit blijkt dat betrokkene uitgebreide bronchiectasieën heeft met ernstig obstructief longlijden. Er wordt geen duidelijke oorzaak weerhouden. De medicamenteuze behandeling wordt op punt gesteld.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 30-jarige dame uitgebreide bronchiectasieën heeft met een ernstig obstructief longlijden. Ze wordt hiervoor medicamenteus behandeld en krijgt kinesitherapie.

We weerhouden de opvolging door een longarts en de behandeling bestaande uit azitromycine, aérosol met salbutamol (Ventolin®), fluticason/salmeterol (Seretide®), tiotropium (Spiriva) en fenoterol/ipratropium (Duovent®) evenals de kinesitherapie als essentieel.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 23/01/2012 met uniek referentienummer BMA-3840

(2) Informatie afkomstig van International SOS van 06/06/2011 met uniek referentienummer BMA-3469

(3) Informatie afkomstig van International SOS van 24/01/2012 met uniek referentienummer BMA-3828

(4) Informatie afkomstig van International SOS van 19/04/2012 met uniek referentienummer BMA-4034

(5) Informatie van de nationale lijst voor medicijnen <http://www.rosminzdrav.ru/docs/aovernment/72>

Betreffende de medicamenteuze behandeling, uit (1), (2) en (3) blijkt dat er verscheidene vormen van puffs bestaan die de huidige behandeling met salbutamol, Seretide®, Spiriva® en Duovent® kunnen vervangen. Uit (5) blijkt dat er allerlei macroliden zijn die azithromycine kunnen vervangen.

Verder blijkt uit (1) dat er pneumologen zijn evenals uit (4) blijkt dat er kinesisten zijn.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

Allereerst kunnen we opmerken dat een verblijfstitel niet enkel afgeleverd kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteenlopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé- systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »2

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM {zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor

medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.

Mensen die moeten leven van het minimumpensioen en invaliden en niet in een instelling verblijven, kunnen rekenen op gratis of goedkopere medicatie.

Wat betreft de registratie van de verblijfplaats:

Volgens de federale Russische wet op « het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en de keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie », «... heeft elke burger van de Russische Federatie het recht op vrij verkeer en de keuze van verblijfplaats en woonplaats binnen de Russische Federatie ».

De Tsjetsjenen, de Ingoesjen en de Dagestanen hebben als burgers van de Russische Federatie dezelfde rechten en plichten die in de bepalingen van deze wet voorkomen als de andere burgers van de Russische Federatie.

De Russische wet definieert « verblijfplaats » als de plaats waar de persoon tijdelijk woont en die niet zijn hoofdverblijfplaats is. Deze wet bepaalt dat: « De burgers van de Russische Federatie verplicht zijn zich in te schrijven in de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie. Deze inschrijving of het ontbreken van deze inschrijving kan geen beperking meebrengen van de rechten en vrijheden die zijn vastgelegd in de Grondwet en de wetten van de Russische Federatie of een voorwaarde zijn voor toegang tot de rechten en vrijheden voorgeschreven bij de Grondwet en de wetten van de Russische Federatie. De inschrijving van de burgers van de Russische Federatie in de verblijfplaats of de woonplaats binnen de Russische Federatie is gratis.

De procedure van inschrijving in de verblijfplaats en het verkrijgen van een verblijfsattest (vroeger: « propiska ») is beschreven in « De regels voor inschrijving in het register van de verblijfplaats en de woonplaats in de Russische Federatie » als volgt:

« De burgers die aankomen voor een tijdelijk verblijf in andere plaatsen dan hun woonplaats gedurende meer dan 90 dagen zijn verplicht hun inschrijving te regelen bij de autoriteiten die belast zijn met de registers van de verblijfplaatsen en de woonplaatsen. De documenten die moeten worden voorgelegd zijn: een identiteitsbewijs;

een formulier van aanvraag voor inschrijving in de verblijfplaats;

een document dat als grondslag dient voor het verblijf van de burger (huurovereenkomst, onderverhuur, sociaal huurcontract, staatsattest van registratie van het recht op huisvesting of verklaring van de persoon die de huisvesting aan de burger levert)....De burgers die verblijven in hotels, vakantiehuizen, campings, ziekenhuizen, ... worden ingeschreven bij hun aankomst door de administratie van die instellingen op basis van de identificatiedocumenten....De burgers worden in de verblijfplaats ingeschreven zonder dat zij worden geschrapd in het register van hun woonplaats.»

Op te merken is dat verscheidene juridische kantoren ter plaatse hun diensten aanbieden voor het organiseren van de inschrijving van de burgers in hun verblijfplaatsen en woonplaatsen.

Ten slotte vermelden we de aanwezigheid op het grondgebied van de deelgebieden zoals Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan, van kantoren van ombudsmannen die ten dienste staan van de burgers in de gevallen waarbij de bepalingen van de federale wetten niet zouden worden nageleefd door sommige autoriteiten.

Betrokkene legt verder geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dan dat het, gezien de gedane vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing vermeldt dan ook duidelijk de feitelijke en juridische overwegingen die deze beslissing gronden. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Voor het overige blijkt dat de verzoeker de motieven van

de bestreden beslissing, met inbegrip van het advies van de ambtenaar-geneesheer, genoegzaam kent nu hij er verder ook inhoudelijke kritiek op levert.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt dan ook niet.

4.2 Gezien de inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel verder onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schending van materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager toekomt om samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Dit impliceert dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de aanvrager de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3 In een eerste onderdeel stelt de verzoeker dat het medisch advies spreekt over een “dame”, terwijl hij een man is. Dit zou er volgens de verzoeker op wijzen dat zijn aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht.

De Raad stelt evenwel vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies duidelijk de identiteit - naam, voornaam, nationaliteit, rijksregisternummer, geboorteplaats en geboortedatum - van de verzoeker vermeldt en deze identiteit strookt met de gegevens van het administratief dossier. De ambtenaar-geneesheer verwijst ook naar de door de verzoeker voorgelegde medische attesten. De verzoeker betwist geenszins dat het verslag van de ambtenaar-geneesheer zijn persoon en zijn medische problematiek betreft. De vermelding “dame” behelst dan ook een loutere materiële misslag. Het gegeven dat het advies een enkele materiële misslag bevat, terwijl voor het overige uit dit advies genoegzaam blijkt en ook buiten betwisting staat dat daadwerkelijk de door de verzoeker ingediende aanvraag en diens medische problematiek in rekening werden genomen, maakt op zich geen schending uit van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht. Dergelijke materiële vergissing maakt de bestreden beslissing niet onwettig.

4.4 De verzoeker meent voorts dat ten onrechte wordt besloten dat hij in staat is te reizen, gezien het voor zich zou spreken dat het voor een persoon met een zeer ernstig beperkte longfunctie niet aangewezen is om een vliegtuigreis of lange reis over het land te ondernemen. De verzoeker stelt dat de verweerder, indien hij meer informatie behoefde omtrent de mogelijkheid om te reizen, deze diende op te vragen bij de verzoeker of zijn raadsman.

De Raad merkt echter op dat de beoordeling van de ziekte, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Als arts heeft deze ambtenaar-geneesheer de bevoegdheid om het door de aanvrager voorgelegde medische dossier te beoordelen in het licht van het bepaalde in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer verwijst *in casu* naar de door de verzoeker voorgelegde medische attesten, waaruit hij afleidt dat de verzoeker lijdt aan uitgebreide bronchiectasieën met een ernstig obstructief longlijden, waarvoor hij medicamenteus en met kinesitherapie behandeld wordt.

De verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij longlijder is. Waar de verzoeker stelt dat het voor zich spreekt dat hij met deze aandoening geen vliegtuigreis of lange reis over land kan maken, geeft hij enkel te kennen dat hij het niet eens is met de het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat “*op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokken kan reizen*”. De verzoeker kan er zich met dergelijke blote beweringen echter niet toe beperken het oordeel van de ambtenaar-geneesheer die medisch geschoold is, tegen te spreken.

Met dergelijk bloot betoog toont de verzoeker niet aan dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische gegevens zou hebben miskend, noch toont hij aan dat dergelijk oordeel in het licht van het voorgelegde medische dossier, kennelijk onredelijk zou zijn. Het is niet aan de Raad om het oordeel van een arts over te doen, de verzoeker kan hierop dan ook niet aansturen. De verzoeker toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer in kennelijke onredelijkheid of met miskenning van het dossier tot de conclusie zou zijn gekomen dat de verzoeker kan reizen.

De verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder bijkomende informatie diende op te vragen. Er werd onder punt 4.2 reeds op gewezen dat het aan de verzoeker toekwam om bij zijn aanvraag de nodige medische en andere informatie over te maken derwijze dat de ambtenaar-geneesheer op gefundeerde wijze kan oordelen. *In casu* heeft de ambtenaar-geneesheer een longaandoening weerhouden en heeft hij geoordeeld dat uit de voorgelegde gegevens blijkt dat de verzoeker kan reizen. De verzoeker toont niet aan dat dit oordeel zou berusten op een foutieve feitenvinding. Nu de ambtenaar-geneesheer reeds op basis van de door de verzoeker bijgebrachte gegevens en omtrent diens specifieke aandoening oordeelde dat hij kan reizen, is er in het licht artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook geen noodzaak of verplichting om verdere informatie op te vragen.

4.5 In een derde en vierde onderdeel wijst de verzoeker er op dat hij in zijn aanvraag heeft aangehaald dat de gezondheidszorg in Rusland in het algemeen, en meer in het bijzonder in Ingoesjetië, te wensen overlaat, dat de medicatie zeer duur is en dat mensen met roots uit de Kaukasus slecht behandeld worden door medisch personeel. De verzoeker meent dat zijn Ingoesj origine dermate van belang is dat de verweerder diende te onderzoeken of hij in Rusland wel toegang heeft tot een medische behandeling gelet op zijn origine.

De verzoeker stelt terecht dat de ambtenaar-geneesheer de moeilijkheden in de Russische gezondheidszorg, gelet op de onderfinanciering van het staatsbudget, erkent. In het advies van 18 juni 2013 wordt er op gewezen dat het de algemene regel is dat Russische burgers op eigen kosten medicatie kopen en dat de prijzen variëren van regio tot regio. De verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat er geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorligt en dat er geen elementen voorliggen die er op wijzen dat de verzoeker in zijn land van herkomst geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt, zodat ervan uit kan worden gegaan dat de verzoeker zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Waar de verzoeker verwijst naar informatie die hij bij zijn aanvraag voegde, merkt de Raad op dat deze informatie niet handelt over de toegang tot de arbeidsmarkt van Ingoesjen in Rusland. De verzoeker betwist ook niet dat er geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorligt. De verzoeker verschaft geen enkele concrete informatie omtrent de in Rusland of Ingoesjetië geldende medische kosten voor zijn aandoening. Een enkele vage vermelding dat medicijnen zeer duur zijn, volstaat niet om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Evenmin brengt de verzoeker concrete informatie aan omtrent zijn mogelijkheden op toegang tot de arbeidsmarkt teneinde desgevallend een arbeidsinkomen te bekomen. Met zijn betoog toont de verzoeker dan ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer met miskenning van de gegevens van het voorgelegde medisch dossier oordeelde dat de verzoeker zelf kan instaan voor zijn medische kosten. Het valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek dat de ambtenaar-geneesheer nalaat te preciseren of er met betrekking tot zijn specifieke aandoening in Rusland gratis medicijnen worden voorzien.

Wat de informatie uit het country sheet Russia betreft, merkt de Raad op dat het een zeer vage en algemene informatie betreft dat patiënten uit de Kaukasus, Centraal-Azië of deze met een donkere huid, soms slechte behandeling ervaren door medisch personeel. Naast het feit dat geen enkele informatie voorligt over de precieze aard van deze soms ervaren slechte behandeling van patiënten, dient te worden opgemerkt dat hieruit nog niet blijkt dat minderheden geen toegang zouden hebben tot de medicatie en behandelingen, die zij nodig hebben. Er kan dan ook niet worden ingezien welke relevantie de niet nader geduide en slechts in sommige gevallen ervaren slechte behandeling door niet nader geduid medisch personeel vertoont voor de beoordeling van de toegankelijkheid van de door de verzoeker benodigde zorgen in zijn land van herkomst.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker in zijn aanvraag van 4 februari 2013 omtrent zijn origine slechts het volgende vermeldt: *“Uit deze informatie blijkt dat de gezondheidszorg in Rusland heel wat te wensen over laat. Dit geldt voor de ganse Russische Federatie, maar is zelfs nog meer uitgesproken in Ingoesjetië, de streek van afkomst van verzoeker. Er dient hierbij ook opgemerkt te worden dat gratis gezondheidszorg enkel mogelijk is daar waar de patiënt geregistreerd is, in casu voor verzoeker aldus Ingoesjetië, en dat mensen met roots uit de Kaukasus elders in Rusland vaak slecht behandeld worden door het medisch personeel”*. De Raad stelt aan de hand van een lezing van het advies van 18 juni 2013 vast dat de ambtenaar-geneesheer de problemen in de Russische gezondheidszorg erkent en dat hij tevens de nodige informatie verschaft met betrekking tot de registratie van onder meer Ingoesjen binnen de Russische Federatie. Aldus werden de door de verzoeker aangehaalde elementen wel degelijk in rekening genomen. In de aanvraag kan, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker thans voorhoudt, niet worden gelezen dat er in Rusland problemen zouden heersen van discriminatie van Ingoesjen inzake de toegang tot de gezondheidszorg. De verzoeker kan dan ook, gelet op de zorgvuldigheidsplicht die mede op hem als aanvrager rust, niet verwachten dat de ambtenaar-geneesheer hieromtrent een onderzoek zou verrichten of dat hij er in zijn advies over zou motiveren.

Het loutere feit dat de ambtenaar-geneesheer de algemene en vage informatie omtrent de slechte behandeling van patiënten uit de Kaukasus buiten beschouwing zou hebben gelaten, laat niet toe te besluiten dat het standpunt dat deze arts heeft ingenomen omtrent verzoekers medische situatie, de mogelijkheden inzake de behandeling van de aangevoerde gezondheidsproblematiek en de

toegankelijkheid ervan incorrect zou zijn of zou berusten op een foutieve feitenvinding. Uit het omstandig advies van 18 juni 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, met verwijzing naar verzoekers aanvraag en met verwijzing naar informatie die onder meer afkomstig is van SOS International en het IOM country fact sheet Russian Federation 2011, heeft toegelicht dat voor de longaandoening waaraan de verzoeker lijdt in Rusland de nodige medicamenteuze behandeling alsook pneumologen en kinesisten beschikbaar zijn. Daarnaast erkent de ambtenaar-geneesheer dat de Russische gezondheidszorg problemen kent inzake het verzekeren van de gratis medische zorgen, doch hij is van oordeel dat de verzoeker ook zelf kan instaan voor de kosten die aan de behandeling zijn verbonden nu er geen bewijs voorligt van arbeidsongeschiktheid. Daarnaast bevat het advies van de ambtenaar-geneesheer ook uitgebreide informatie omtrent de registratie van de verblijfplaats in Rusland.

4.6 De uiteenzetting van de verzoeker laat niet te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt tevens de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de vaststellingen van de verweerder en de ambtenaar-geneesheer niet in overeenstemming zouden zijn met de elementen uit zijn aanvraag of dat essentiële informatie zou zijn veronachtzaamd.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht, is dan ook niet aangetoond.

4.7 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De verzoeker verschaft geen andere toelichtingen bij het middel dan deze die hierboven reeds werden besproken. Met dergelijk betoog, waarin de schending tot de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt toegelicht, maakt de verzoeker echter niet duidelijk op welke wijze de thans bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden. Nog minder toont de verzoeker aan de hand van concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen aan dat in zijn geval dergelijke humanitaire redenen aanwezig zijn die op dwingende wijze pleiten tegen een eventuele uitwijzing naar zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is, in zoverre zij al op ontvankelijke wijze is aangevoerd, niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld met betrekking tot de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 18 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE